

Voorwoord

Elke partner met wie je de dans van het leven danst leert je iets en brengt een geschenk met zich mee: het geschenk van een nieuwe vorm van verbondenheid. Via elke partner raak je aan wat je samen met een ander mens kunt bewerkstelligen. In die zin is een soulmate niet slechts één persoon, maar een werk in uitvoering, een weefsel dat geweven wordt uit licht en donker, hoop en angst.

Elke geliefde die je hebt, bereidt je voor op je ontmoeting met de Geliefde. Ze brengen allemaal een les en een geschenk met zich mee. En ze maken allemaal plaats voor een ander, die een nog indringender geschenk en een nog aansprekender les met zich meebrengt.

Naarmate je leert jezelf serieus te nemen en te respecteren, trek je partners aan die je voor de uitdaging stellen je nog meer bewust te zijn van de keuzes die je maakt. Geleidelijk open je dan je hart voor de mogelijkheid van intimiteit op alle niveaus.

Wanneer je je eigen innerlijke werk in grote lijnen hebt afgerond, wordt zo'n omhelzing waarbij alle chakra's betrokken zijn een open deur voor je, een ingang. En dan is je liefde niet langer een tijdelijke affaire. Dan is het vleesgeworden Geestkracht en bezieling. Het is de Aanwezigheid van Liefde die je vervult, zegent en verheft.

En het is niet alleen een geschenk maar ook een verantwoordelijkheid, niet alleen een gedane belofte maar ook een ingeloste belofte.

DEEL 1

De storm

De regen valt in mijn hart en in de aarde en doet ze ontwaken. Het meer achter het huis wordt door miljarden druppeltjes bekogeld, in de lucht komt de ene donkere wolk na de andere aangerold en de wind zwiëpt het water van het meer hoog tegen de oevers op.

Jouw handen op mijn lijf hebben dezelfde uitwerking. Je kunt het vergelijken met een palmboom die door een cycloon gegrepen wordt: de wind raast eromheen, dreigt hem te ontwortelen, nog even en hij is er geweest.

Geen mens die zijn verstand bij elkaar heeft zou op zo'n manier geraakt willen worden. De wind en de regen hebben alles en iedereen in hun greep. Zelfs de eenden in de vijver zijn in die kolkende wereld opgenomen: ze komen omhoog zodat ze de wind kunnen voelen en spreiden hun vleugels voordat ze weer terugzakken in het woelige water.

Je hoeft geen gevleugeld dier te zijn om erdoor te worden aangegrepen. Al wat leeft wordt in de storm opgenomen en staat bol van zijn kracht en energie. Jij en ik zijn slechts een schoot, een baarmoeder die wacht tot ze vol is met vallende bladeren, takjes en snippers boombast, terwijl overal om ons heen de bomen staan te trillen.

Gisteravond op het strand snakten we al evenzeer naar elkaar, we rolden als twee dartele jonge honden door het zand. Toch heeft dit alles iets volledig onpersoonlijks. De storm komt en gaat, raast door hart en handen en grijpt elk lichaamsdeel dat binnen bereik komt en laat dat vervolgens weer los, als golven die breken op het strand en dan terugvloeien in de onderstroom.

Als de natuur er niet was, zouden we met geen mogelijkheid het aantrekken en afstoten kunnen begrijpen, de golfbeweging van ogen en handen die over de stranden en weiden van ons hart gaan. Elke cel van je lichaam is actief en beweegt zich in een of andere spontane *mudra* of dans, en wij zijn twee krijgers op het strand en we hanteren onze toverzwaarden van blauw licht onder de kolkende zwarte wolken boven het zilveren zand.

Vogels verlaten het nest van ons hart en leggen zich te slapen aan onze voeten. We maken deel uit van een roerige wereld, we zijn extatische geluksvogels zoals je die in de gewone wereld nog nooit gezien hebt. Onze kussen zijn geen kussen, maar legers die binnendringen in de nacht, die de aarde bevolken en bij het eerste licht weer verdwijnen.

Jij bent geen vrouw en ik ben al evenmin een man, we zijn iets anders, iets dat onze armen en benen en lijven gebruikt voor zijn uitdagende dans, iets dat de regen en de wind naar het strand beveelt. Vroeger dacht ik dat soulmates een ander soort dans dansten, maar ik had het helemaal mis.

Deze dans is groter dan jij en ik samen. Hij vindt plaats in onze bloedstroom en stuurt zijn energie omhoog door onze botten. Hij heeft eigenlijk niets van doen met jouw lijf of het mijne. Wij zijn slechts tijdelijk gastheer en gastvrouw.

Deze energie heeft ons geen toestemming gevraagd om zich in ons te manifesteren. En ze vraagt geen toestemming om weer te mogen vertrekken.

We hebben er geen zeggenschap over en we kunnen al evenmin protesteren tegen het feit dat onze grenzen overschreden worden. Als de wind opsteekt, bestaat er niets lichamelijks meer dat geen wind wordt; als het water opkomt, is er geen enkele hand of arm die zich niet als een vin door het woelige water beweegt.

En niemand heeft ons hierop voorbereid.

Bij het huwelijk van wind en golven staan de sterren te trillen aan de hemel en worden harten verbrijzeld in een esoterisch ritueel dat alleen onze lijven begrijpen. Het lichaam is niets meer dan een sjaal die loswaait in de wind en uiteindelijk wegvalt, waardoor wij naakt achterblijven, zoals Noach na de eerste storm, een storm die de aarde schokte met donderslagen in de hemel en overal lichtflitsen op het woelige water.

In de wereld van de extase is je lichaam de prijs die je betaalt. Het wordt opgezweept en draait op één been rond, geworteld ergens in het verborgen hart van de storm, voortgedreven als een zeil in een cirkelvormige luchtstroom, steeds maar rond, met trillende armen en benen.

Rumi kende dat, maar hij vertelde ons er niets over. Als we geweten hadden dat we gemolesteerd zouden worden, overweldigd, doordrongen van een kracht die veel groter is dan welke bekende kracht dan ook, is het niet erg waarschijnlijk dat we ervoor gekozen hadden naar dit strand te gaan. Als ik het geweten had, zou zelfs de overtuigingskracht in jouw ogen niet voldoende zijn geweest om me hier naartoe te halen. Ik zou me ingehouden hebben. Ik zou het strand aan de wind en de regen en de zwarte, rommelende wolken hebben overgelaten.

Wanneer de energie van de aarde de energie van de hemel ontmoet, is het spiegelend wateroppervlak van het meer niet langer leeg. De spiegel vult zich met woedende goden, die in een vreemde ceremoniële dans door elkaar heen bewegen en zich met elkaar verweven.

Pas op als je roept om je soulmate! Je soulmate is niet zo zachtaardig als je verwacht. Hij is Shiva en zij is Shakti, de belichaming van de storm.

Je overleeft de nacht niet als je soulmate op je weg komt. Je zult beroofd worden van iets waar je je vele levens lang aan hebt vastgeklampt.

En de goden zullen dansen op je verscheurde lichaam. Want die weten dat je eindelijk op de knieën gebracht verootmoedigd en verslagen bent.

Het vuur van de goden

Vandaag sta ik in lichterlaaie,
als een door de wind opgezweept vuur
dat van de ene naar de andere boom overspringt
en de hele bergtop verwoest.

Het vuur kan niet bedwongen worden.
Het brandt zolang de wind waait.
Als je te dichtbij komt
sta ook jij in lichterlaaie.

Weet je zeker dat je de rest van je leven
in brand wilt staan?

Het ziet er niet naar uit dat ik een keuze heb.

Zodra de bliksem inslaat
vat wat vlam kan vatten vlam
en blaast me een wind tegemoet
die uit een ander leven lijkt te komen.

De mensen houden halt en vragen me:
'Gaat het wel met je?
Is alles goed?'
En wat kan ik zeggen?
Hoe kun je doorgaan zoals altijd?

Zodra onze blikken elkaar ontmoeten,
stromen onze tranen,
ze druppelen in de vlammen

maar toch brandt het vuur door,
sissend als een slang die op het punt staat toe te slaan.

Ik weet dat de goden lachen
om hoe mijn hart zijn epileptische dans danst,
schokkend, stuiptrekkend, totdat ik me gedwongen voel
op de grond te vallen.

Ze scheppen een vreemd behagen
in mijn verlies aan decorum en controle.
'Eindelijk hebben we je waar we je hebben willen',
zeggen ze tegen me.

Ik leer, net als Prometheus,
te branden zonder verteerd te worden
en door de lucht te springen
zonder me te bewegen.

Is dit een beloning of de prijs
die je voor kennis betaalt? Misschien is het allebei.
En nu moet ook jij die prijs betalen.

Zeus heeft zijn vlammende dolk van licht
onder in je rug gezet
en zo het drijfhout dat hoog
op het strand lag opgetast ontstoken.

Nu ben ik niet meer de enige die in brand staat.

We moeten de goddelijke wil verduren
als we er één mee willen worden.

Het is pijnlijk en tegelijkertijd verrukkelijk.
En er valt niet aan deze omarming te ontsnappen.

We zijn in elkaar verstrengeld
als de takken van de boom des levens.

In de zoute lucht likken de vlammen met hun gespleten
slangentongen
elke verwrongen pees van ons lichaam
todat we het bewustzijn verliezen.

Nu hangt ons leven nog maar aan een zijden draadje,
we horen vaag het gebulder van de vlammen
en weten dat we er te ver vanaf zijn
om door de zee gered te kunnen worden.

Vrede

Als de storm is gaan liggen, maakt de grijze lucht plaats voor lichte plekken wit en blauw. De aarde is opgefrist en zij heeft nieuwe kracht opgedaan. Je ruikt de geuren die de storm heeft losgemaakt.

Het meer is rimpelloos, alsof het een heel ander meer is: sereen en stil weerspiegelt het in zijn blauwgrijze pracht alles wat er omheen staat.

Zo hevig en onvoorspelbaar als de storm was, zo rustig en standvastig is wat erna komt. Het eenvoudige ritme van de natuur wordt hervat. Het hart in het middelpunt van de aarde klopt gestaag en de harten die wij midden in ons lichaam dragen, laten hun zachte klop horen, terwijl onze ademhaling tot rust komt en weer regelmatig wordt.

Ik kom weer op aarde, kijk je zwijgend in de ogen of houd je hand vast terwijl ik naast je loop. Het is eenvoudig en gemakkelijk. Ik weet dat ik op mijn plek ben.

De eerste keer dat je op me af kwam wist ik wat je zou gaan zeggen:

‘Je bent mijn broeder, mijn vriend en mijn man. Jouw stem is de stem die ik altijd gehoord heb in de gewijde kamers van mijn hart. Ik ken de trilling van die stem. Je hebt me nog nooit met je handen aangeraakt, maar ik weet wat voor gevoel ik krijg als je met je vingers door mijn haar gaat of mijn dijen streelt. Ik heb je nog nooit gekust, maar ik weet wat voor gevoel dat is: jouw lippen op de mijne. Wanneer ik je in de ogen kijk, gaat er een vurige stroom door elke cel van mijn lichaam. Ik ken jou. Ik herken je. Weet je nog wie ik ben? Ken je mij net zo goed als ik jou ken?’

En jij wist wat ik zou antwoorden: ‘Ja, ik weet nog wie je bent. In jouw glimlach komt alle liefde die ik ooit gekend heb naar me toe. In jouw stem hoor ik de klanken van de vele generaties vrouwen die ik moeder, dochter, echtgenote genoemd heb. Ja, ik ken je. Toch kan ik mijn ogen en oren maar nauwelijks geloven. Ik kan maar nauwelijks geloven dat we oog in oog staan.’

Daar staan we, in de spiegeling van het meer, oog in oog, ziel aan ziel. We hebben elkaar weliswaar net ontmoet, maar we zijn geen vreemden voor elkaar. Alles waar anderen jaren over zouden doen om het over elkaar te ontdekken, weten wij al. Er is sprake van volkomen transparantie, want er kunnen geen geheimen zijn tussen ons.

Tijdens het lopen rust mijn hand op jouw heup, en die hand weet dat hij daar altijd gelegen heeft en jouw heup weet het ook. We raken elkaar niet aan als geliefden die elkaar aan het ontdekken zijn. Mijn lichaam is al vertrouwd met het jouwe. Mijn ziel is al vertrouwd met jouw ziel. We versmelten met elkaar als twee energieën die in elkaar overlopen. Grenzen zijn er niet. Ik voel wat jij voelt.

Als die energie er niet was, die energie waardoor we spontaan met elkaar versmelten en weer loskomen, zou ons gedrag verdacht zijn. Men zou ons kunnen beschuldigen van ongezonde afhankelijkheid, een ongelijkwaardige band of verkleving. Maar met die energie is er niets ongepasts of ongezonds aan. Als ik jou aanraak is er geen ik die jou aanraakt. Er is geen jij en ik. Er is alleen aanraken. Degene die aanraakt en degene die aangeraakt wordt zijn een en dezelfde.

Zoiets wil iedereen. Men leest boeken en gaat naar workshops over hoe men zijn soulmate kan ontmoeten, in de hoop zoiets in zijn of haar eigen leven mee te maken. Maar die mensen verspillen allemaal hun tijd en hun geld.

Dit is iets wat je niet zelf kunt doen. Het is een geschenk.

Dat geschenk hebben wij gekregen. Het kwam niet zoals we het verwacht hadden en ook niet op het moment dat we het verwachtten. Het kwam onder zijn eigen voorwaarden, volgens een eigen tijdsschema.

En dat was dat.

Je kunt geen nee zeggen tegen een open deur wanneer je geliefde aan de andere kant van de drempel staat. Je kunt niet *niet* die drempel over. De gedachte dat je nee zou zeggen tegen die persoon of dat je het geschenk van de hand zou wijzen wanneer het je wordt aangeboden, is absurd. Zelfs de grootste sadist zou het niet kunnen.

Een liefde van mindere orde zou je nog van de hand kunnen wijzen, maar een liefde als deze weiger je niet. Het is een liefde die je omvat en in bezit neemt. Je kunt je er niet los van maken.

Onze lichamen zijn net ijzersterke magneten. De polariteiten zijn al aanwezig. Zodra we onze harten ervoor openstellen, is de aantrekkingskracht zó groot, zó intens, dat niets ons bij elkaar vandaan kan houden.

Overgeleverd aan het tij

De zoektocht naar bij elkaar passende schelpen
was tevergeefs.

Elke helft die door wind en water
was achtergelaten was uniek,
een bevestiging van een reis als eenling.

Toch bleef de minieme hoop bestaan
dat er ergens, onzichtbaar voor het oog,
een andere schelp zou liggen
met dezelfde vorm en kleur,
glanzend in een brekende golf.

We wisten dat onze eenwording
aan de oppervlakte niet volmaakt zou zijn en dat we,
om te kunnen vinden wat we zoeken,
diep zouden moeten gaan en last zouden hebben
van het komen en gaan van het tij.

Ware liefde dwingt je
om onder de oppervlakte te duiken,
naar daar waar de schelpen opdarrelen,
totdat ze op het strand geworpen worden,
louter om door de ebstroom te worden teruggehaald.

In die smeltkroes van energieën
worden we verslagen door het geraas
van de golven en verblind
door het kristalheldere licht dat erboven hangt
als ze stukslaan op het zand.

En daar vindt de alchemie plaats,
en de angst keert zich tegen zichzelf
en er wordt ruimte vrijgemaakt voor overgave.
Daar wordt vertrouwen geboren
en kan de liefde binnentreden.

Vanuit die holte hoorde ik jou roepen,
een roep om mij, en ik voelde er
de wanhoop van het niet weten
hoe ik je zou kunnen bereiken.
Maar dat is nu allemaal voorbij.

De sprankeling in je ogen, de tranen van dankbaarheid,
ze spreken boekdelen over het innerlijke werk
dat verzet werd om deze synergie
te kunnen voortbrengen,
dit samengaan van twee die één worden.

Genoeg gezegd.

Hier kan alleen het hart van spreken
en het hart is stom.
Ons verhaal is geschreven door het tij
en begraven in het zand,
buiten het bereik van oppervlakkige zoekers.

Op een dag komt er een andere hand
die deze schelp uit de golf schept
en dan is ons verhaal bekend.
Maar voorlopig is het een mysterie
waar alleen wij weet van hebben.

Laat de anderen maar aan deze deur aankloppen.

Hij zal niet opengaan.

Het mysterie van de liefde openbaart zich alleen
aan wie Liefheeft, aan de Minnaar en Minnares, alleen aan
hen
die alles op het spel hebben gezet.

Een ander zou het met geen mogelijkheid begrijpen.